

KONST

Gåtfulla drömbilder av Lovisa Ringborg på Fotografiska

UPPDATERAD 2021-04-28 PUBLICERAD 2021-04-28

Bild 1 av 5 Lovisa Ringborg, "Stray dogs".
Foto: Christoffer Englund/ Fotografiska

Lovisa Ringborgs retrospektiva utställning på Fotografiska innehåller både skulpturer och iscensatta fotografier. Starkt och snyggt, tycker Bo Madestrand.

Utställning

Lovisa Ringborg

"Mirage"

Fotografiska, Stockholm. Visas t o m 29/8

Det är lite synd att surrealisterna mutat in drömmens världar som sitt eget territorium. Även om jag uppskattar konstnärer som Meret Oppenheim och Man Ray, så kan surrealisternas drömvärldar tendera att bli banala med sina övertydliga symboler för psyket, sexualiteten och tidens gång.

I Lovisa Ringborgs fotografier finns inget av det där. Hennes iscensatta bilder handlar snarare om ett halvt medvetet tillstånd, där gränsen mellan vakenhet och dröm utgörs av en portal där

man mer eller mindre sömlöst kan gå ut och in i de olika världarna.

Hennes retrospektiva utställning på Fotografiska är kompakt, mörk och snyggt installerad. Besökaren välkomnas av en grupp patinerade skulpturer av greyhound-hundar, ett slags tysta väktare som kan påminna om egyptiska anubisskulpturer.

Den dämpade belysningen och ljudet från en video med vätskor som blandas och bubblar skapar en ombäddad, intim stämning – möjligen en referens till det förmedvetna livet i livmodern.

Men det är ändå fotografierna som är huvudnumret. Och man kan konstatera att Ringborg genomgått en stark konstnärlig utveckling sedan debuten i 00-talets mitt. Bilderna här är från de senaste tio åren, och pendlar mellan gåtfullt dunkel och upplyst ljus.

Ett återkommande motiv är veckade tyger, ofta i kombination med färgat vatten. Den köttiga, blekrosa färgskalan med ljusgröna komplementfärger kan föra tankarna till såväl skymningsljus och italiensk renässanskonst som inälvor. I verket ”Washing”, med fötter, tyger och färgat vatten, korsrefereras enkla vardagsbestyr med religiösa reningsbad, som vid den heliga floden Ganges i Indien.

Motiven är ofta dubblerade och spegelvända i ett slags roschach-kompositioner, vilket ger även naturbilderna en abstrakt, geometrisk karaktär.

Utställningens kanske starkaste verk är ändå två till synes obearbetade bilder, den ena av en gåtfull liten paviljong i parkmiljö, den andra av en teaterkuliss på en utomhusscen där gränsen mellan konst och natur tycks på väg att upplösas.

Det sägs ibland att ingen vill höra talas om dina drömmar – deras dolda budskap är ofta mer intressanta för den drömmande själv än den vakna omvärlden. I Lovisa Ringborgs fall stämmer det inte, just för att hon vägrar följa surrealisternas och Sigmund Freuds fantasilösa manualer.

TEXT

Bo Madestrand